

ΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΣΑΝ ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ

Ο αδερφός μου ο Γιάννης με την παρέα του βγήκαν να παίξουν στο πάρκο. Αποφάσισαν να παίξουν ένα παιχνίδι με δυο στρατούς. Επειδή ο Γιάννης ήταν από τους πιο μικρούς του είπαν ότι θα είναι στρατιώτης. Εκείνος όμως ήθελε να είναι στρατηγός. Θύμωσε, τσακώθηκε με τα παιδιά κι ύστερα κλαμμένος και θυμωμένος γύρισε μόνος του στο σπίτι χωρίς τελικά να παίξει...

Ο παππούς που βρισκόταν εκείνη την ώρα στο σπίτι μας, είδε το σκηνικό και φώναξε τον Γιάννη κι εμένα στον κήπο. Χωρίς να περιμένει καθόλου άρχισε να μας διηγείται:

Μια φορά κι έναν καιρό, όλα τα δέντρα, οι πανύψηλες οξιές, τα μεγαλόπρεπα έλατα, οι βελανιδιές, τα πεύκα, τα δέντρα των ψηλών βουνών, αλλά και αυτά που μας δίνουν τους καρπούς τους κι οι θάμνοι ακόμα, αποφάσισαν να βάλουν επίσημα με ιδιαίτερη τελετή κάποιο από όλα να είναι ο βασιλιάς τους.

Έγιναν αρκετές συλλογιστικές και έβγαλαν την απόφαση. Η ελιά θα ήταν ο αρχηγός τους. Της είπαν λοιπόν: "Εσένα βρίσκουμε πιο άξια, γίνε βασιλιάς μας". Όλοι περίμεναν ότι η ελιά θα έλεγε αμέσως το "ναι" μετά την τιμή που της έκαναν.

Η ελιά βέβαια, ξαφνιάστηκε από την τιμή που της έκαναν τα άλλα δέντρα αλλά δεν άργησε να απαντήσει: "Καλά μου δέντρα, όχι δεν δέχομαι την πρότασή σας. Αλήθεια τι μου ζητάτε; Να αφήσω το ταπεινό μου έργο, να βγάσω λαδάκι που παίρνουν οι άνθρωποι και δοξάζουν τον Θεό και να στέκομαι ανάμεσά σας αρχηγός και βασιλιάς και να κάνω τη μία μέρα κάτι που λένε κάποιοι, την άλλη μέρα αυτό που λένε οι άλλοι και πάντα κάποιον να δυσαρεστώ; Όχι, δεν δέχομαι να είμαι βασιλιάς".

Τα δέντρα στενοχωρημένα, ξανασυζήτησαν μεταξύ τους και αποφάσισαν να πάνε στη συκιά. Της έκαναν την ίδια πρόταση. Μα πήραν την ίδια απάντηση: "Τι λέτε καλά μου δέντρα. Εγώ κοιτάζω πως να κάνω όλο και πιο γλυκούς τους καρπούς μου για να ευχαριστούνται οι άνθρωποι που τους τρώνε. Δεν έχω όρεξη να κάνω τον βασιλιά και τον αρχηγό..."

Ακριβώς το ίδιο συνέβη και με το αμπέλι που ήταν το επόμενο που ρώτησαν. Δεν ήταν δυνατόν, είπε εκείνο, να δεχθεί να γίνει βασιλιάς. Αυτό που ήθελε ήταν να βγάλει το γλυκό κρασί που προσφέρουν οι άνθρωποι στον Θεό.

Τα δέντρα απογοητευμένα από τις τρεις αρνητικές απαντήσεις και θυμωμένα ίσως, πήγαν και βρήκαν τον πρώτο αγκαθωτό θάμνο που βρέθηκε μπροστά τους και τον ρώτησαν βιαστικά: "Θέλεις να γίνεις ο βασιλιάς μας;"

"Θα γίνω ο βασιλιάς σας, αλλά με έναν όρο, είπε τότε ο θάμνος. Θα χαμηλώσετε όλα τα δέντρα και θα ταπεινωθείτε μπροστά μου, ώστε να κρυφτείτε στη σκιά μου. Κι αν τολμήσετε να σηκώσετε κεφάλι, θα βγάλω φωτιά από τα σπλάχνα μου και θα σας κάψω όλα".

Εκείνη την ώρα, ο Γιάννης διέξοψε τον παππού και είπε: "Συγγνώμη παππού. Σε ευχαριστώ για την ιστορία... Κατάλαβα τώρα ότι δεν μπορώ να είμαι πάντα εγώ ο αρχηγός... Δεν χρειάζεται κιόλας... Καλύτερα να είμαι κι εγώ σαν την ελιά, σαν την συκιά και σαν το αμπέλι που κοιτούσαν να κάνουν τη δουλειά τους όσο καλύτερα μπορούσαν και δεν σκέφτονταν να είναι αρχηγοί..."

Ο παππούς τον πήρε στην αγκαλιά του και τον φίλησε κι ο Γιάννης υποσχέθηκε ότι θα παίζει με τα άλλα παιδιά σε όποια θέση κι αν τον βάζουν προσπαθώντας να είναι χαρούμενος και να κάνει το καλύτερο για την ομάδα του. Ο παππούς μας είπε στο τέλος ότι αυτή η διήγηση δεν ήταν ένα παραμύθι αλλά ότι είναι αληθινή. Είναι του Θεού αλήθεια γιατί είναι γραμμένη μέσα στην Παλαιά Διαθήκη. (Κριταί θ', 8-15)

Αλήθεια, πείτε μου κι εσείς δεν είναι πιο καλά σαν τα ταπεινά φυτά να προσφέρουμε κι εμείς ό,τι καλό έχουμε ήσυχα και αθόρυβα;